

ALBINA

REVISTA POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲	P. Dulfu
G. Coșbuc		V. S. Moga
G-I.P.V. Năsturel		N. Nicolaescu
Gh. Adamescu		Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼	C. C. Pop. Tașcă.

M. Gruber
BUC.

Redacția și Administrația Strada Mântuleasa No. 9 — București.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, Brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și comestice igienice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menagiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iearnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, dragele, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetrice și Chirurgiei, Opticii și Dentistice, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberoane, ploști și lghiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, termometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porcelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni 3 | Un număr . . . . . 15 bani

Pentru anunșuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul,
 Manuscriptele nepublicate se ard.

SUMARUL:

I. Kalinderu, Cuvântare la soc. „Progresul Silvic”. — *Em. Gârleanu*, Fugitul. — *P. Dulfu*, Vânzarea (din întâmplările lui Pucală). — *Maria I. Popescu*, Rostul femeii în gospodărie. — *M. Ciupercă* de câmp. — *Dr. Lux*, Telegrafia în vechimie. — *V. S. Moga*, Cronica agricolă, economică și comercială: Starea semănturilor, Prețul pâinei și scumpirea traiului, Semăntatul porumbului, Prețul cerealelor, Prețul vitelor și al nutrețurilor. — *G. C.*, Hrișca. — Cronica săptămânii. — Informațiuni.

Staturi practice: Pentru întărcatul copiilor.

Notițe: Societatea Tesatoarea.

Notițe bibliografice: „Pământul și țara noastră”. — O carte prețioasă pentru oricine și mai ales pentru săteni.

Ilustrațiuni: Paraclisul românesc din Bitolia. — Ciupercă de câmp; — Sbârciog. — Hrișca sau grăul negru.

Din Cuvântarea d-lui I. Kalinderu la societatea „Progresul Silvic” (1).

De când am onoarea să fiu președintele societății, am putut să mă încredințez de foloasele ce puteți aduce țării, nu numai ca silvicultori, ci și ca factori pentru luminarea și educațiunea poporului. În timpul de față mai cu seamă, suntem datori cu toți să dăm concurs la vindecarea relexor, de care suferă populațiunea rurală, sfătuind pe țărani și lămurindu-i asupra cauzelor pentru care o duc greu, căci nu se poate ascunde că starea lor lasă de dorit în multe privințe.

Intr'acestea, lipsa de pământ, nu e nici cea dintâi, nici cea mai mare, cel puțin așa cum e înțeleasă de săteni.

E drept că unii n'au pământ de loc, iar alții au puțin, dar nu se poate admite că dacă li s'ar da la toți și în întindere îndesulătoare, ar scăpa de neazuri ca prin farmec, fiindcă sunt și azi mulți între dânși, care au teren de ajuns și tot nu-și pot agonisi traiul cu înlesnire. Dovadă răscoalele recente, în care s'au văzut oameni cu stare dedându-se la jafuri ordinare și chiar la barbarii. Dovadă țărani din alte state, dintre cari unii sunt mai lipsiți de pământ de cât ai noștri și totuși se bucură de o stare mai bună, fiindcă sunt mai luminați.

(1) Publicăm aci principalele pasagii ale interesantei cuvântări a d-lui I. Kalinderu, președintele societății „Progresul Silvic”, rostită cu prilejul deschiderii adunării generale a 21-a a acestei societăți.

Avem apoi în țară regiuni, unde pământul nu e productiv, unde nu mai poate fi vorba de această lipsă, ci de alta, de lipsa de mijloace de existență în genere.

Dacă aceasta e plângerea care a fost pusă în frunte, fie de răsculați, fie de alții, cauza nu e atâta lipsa însăși, cât e credința ce au sătenii că numai posedând pământ pot fi fericiți, cât e mentalitatea lor, de care s'au folosit ațățatori rău voitori. Nu trebuie să uităm apoi celelalte circumstanțe, care îngreuiază traiul țăranilor, de pildă: scumpirea excesivă a arenzilor, fără să fi fost deplin justificată prin amendarea solului sau prin o cultură esențial perfecționată; neștiința sătenilor noștri pentru a lucra pământul bine și a scoate din el tot folosul posibil; indiferența ce au pentru meserii, și chiar pentru industriile mici și celelalte mijloace de câștig, cu care s'ar putea îndeletnici în timpul liber, și în sfârșit lipsa de învățătură, de pricepere, economie, prevedere și de ordine în lucrări, ca și în viața de toate zilele.

În cuvântările ce am rostit, anul trecut, la «Congresul Corpului Didactic» și la «Congresul de Științe Sociale», am atins mai pe larg această chestiune.

Față de curentul ce se formase împrejurul chestiunii țărănești, am adaus chiar că nu trebuie deșteptate în popor închipuirii primejdioase și speranțe ce nu se vor împlini, dar care vor ajunge să-l deguste de starea lui și să-l îndrepte pe căi greșite. Am mai arătat că trebuie combătută cu tărie convingerea ce au, că statul e dator să le dea pământ, pentru a nu compromite însăș acțiunea de îmbunătățirea soartei lor, care nu se poate face odată, ci treptat, pe măsură ce vor fi pregătiți prin alte reforme corespunzătoare.

După cum știți, Domnilor și Scumpi Colegi, statul a împroprietărit pe mulți și presupun că va mai vinde, după trebuință. Nu poate să se desfacă însă absolut de toate moșiile căci are și el anume nevoi de împlinit. Afară de aceasta, răscaloale au scos în evidență aceea ce ziceam atunci că chestiunea rurală e complexă, și că pâna la resolvirea împroprietăririi pe o cale sau alta, sunt alte numeroase lacune, care trebuie împlinite pentru a ușura viața locuitorilor.

Printre cele de folos imediat, și deci mai urgent, ar fi întâiu o legislațiune pentru ocrotirea muncii agricole și stârpirea abuzurilor pe viitor.

În discursul ce am ținut la Academie, la deschiderea sesiunii generale din anul acesta, ziceam că statul e în drept să intervină în transacțiunile dintre cetățeni, când ele ating interesele lui sau caută asuprirea celor slabi. Tot așa are datoria să aperse proprietatea, fiindcă evoluțiunea modernă tinde, deopotrivă la îmbunătățirea traiului claselor muncitoare, ca și la întărirea ideii proprietății, amândouă fiind egal de folositoare țării.

În principiu e adevărat că nimeni nu se poate amestece în convențiile dintre particulari, intru cât aceștia sunt majori, și au calitatea cerută de legile în ființă. Aceasta se poate aplica însă numa acolo unde este oarecare egalitate de averi și de condiții sociale. În celelalte părți lucrurile se schimbă, și în special la noi, unde sătenii, suferind de lipsa de mijloace și de robia neștiinței, se găsesc într'o stare relativă de inferioritate față de patroni. Acest raport devine aproape absolut când e vorba de

trusturi, așa că e o datorie pentru stat, de a asigura muncitorilor mijloacele necesari pentru existență și pentru împlinirea chemării lor de cetățeni și de capi de familie, care alcătuiește elementul primordial al organismului social.

De alături, protecțiunea muncii e legiferată de mai mult timp în alte state. O asemenea intervenire s'a făcut și la noi, deși în măsură mai mică, în ce privește lucrători din fabrici și ateliere, așa că e foarte natural să ne ocupăm și de țărani noștri muncitori agricoli.

În Ungaria s'au reglementat învoelile agricole și condițiunile pentru încheierea lor, prin legea din 1898, care admite principiul liberei înțelegeri între părți în anumite margini și întrucât corespunde celorlalte legi în vigoare. Asemenea cere să se arate soiul și întinderea produselor, prețul în bani al muncii, cum și al întreținerii pe zi, în caz când patronul se obligă a da mâncare lucrătorilor. În acest chip ambele părți își fac socoteala ce dau și ce primesc. Interesante sunt apoi dispozițiunile pentru rezilierea tocmelei, în caz când muncitorul amenință viața patronului și familiei lui, când îi face pagubă sau când e pedepsit pentru delict și crime, cum și în caz când patronul sau vreunul din membrii familiei sale atinge moralul sau aduce pagube muncitorului, când îl nedreptățește, și altele.

Apoi, introducerea unei agriculturi raționale, împreună cu ramurile ei, dezvoltarea industriilor domestice, îndrumarea și încurajarea sătenilor la meserii și îndreptarea lor către industria mare, care a luat un frumos avânt și cere tot mai multe brațe. Tot în acea ordine e dezvoltarea simțului de economie și propagarea societăților ușoare, ca cele de consum, cele pentru vânzarea produselor în comun, pentru asigurarea vitelor, pentru cumpărarea de unelte agricole, și altele.

Însoțirile de acest fel, împreună cu băncile populare, vor ameliora pe deoparte starea economică, iar pe de altă parte vor dezvoltă spiritul de inițiativă, de încredere în puterile proprii, și vor obișnui pe săteni cu sentimentul datoriei și al solidarității. Aceste însușiri sunt condițiuni esențiale pentru arendarea și cumpărarea de moșii, și cu atât mai trebuincioase sătenilor noștri, cu cât ei afară de dorința de a posedă pământ, n'au nici putere, nici cultura necesară, pentru a lucra pământul și a-l lucra bine, ca să nu fie doborâți de cea dintâiu recoltă rea.

E aci și un principiu elementar, acela că pentru a dobândi un bun, trebuie atât mijloace materiale, — dacă nu în întregime, cel puțin în parte, — cât și calități, care să garanteze stăpânirea și exploatarea lui cu folos. De aceea la «Congresul Corpului Didactic», ziceam textual că *«asociațiunile pentru cumpărarea de moșii sunt o chestiune gingașe în starea de lucruri de azi, care cere multă chibzuință în tot ce se va proiecta sau se va face în privința lor»*.

Nu intru în amănunte asupra acestor asociațiuni, nici asupra trebuinței unei bănci rurale, care să le înlesnească fondurile necesare, a unei așezământ întemeiat fără participarea statului, dnr supravegheat de acesta, după cum există în alte părți și cum sunt și la noi unele instituțiuni de credit.

O asemenea bancă ar putea cumpără și direct, moșiile scoase în vânzare, pe care le-ar da apoi sătenilor în loturi, după puterea fiecăruia.

Țin numai să accentuez că și într'un caz și într'un caz și într'altul, trebuie luate garanții pentru plata anuităților, fie prin răspunderea anticipată a unei părți din preț, fie prin impunerea unor îndatoriri riguroase, în ce privește lucrarea pământului, desfacerea recoltei și altele.

În acest chip sătenii vor fi îndemnați să facă economii, pentru a putea cumpără pământ, sau să-l muncească bine, știut fiind că adevărata bună stare nu se dobândește decât prin sudoare și chibzuință și că tot așa se și păstrează. Tot deodată s'ar pune bazele înființării proprietății țărănești mijlocii, atât de necesară pentru existența și progresul nostru general.

Se mai simte trebuința unei administrații ș'a unei justiții, care să ocrotească interesele clasei rurale și să-i înlesnească apărarea lor. Amândouă au făcut progrese în ultimul timp, după cum știm cu toți, dar mai au și altele de realizat, în deosebi administrația care trebuie să inspire deplină încredere sătenilor.

Încredere trebuie să inspire și ceilalți agenți ai statului și factori culți, care vin în contact cu dânșii, cum e medicul, preotul, învățătorul, deoarece țăranul, bănuitor din fire, din cauza vicisitudinilor dintr'un trecut mai îndepărtat, e și mai neînduplecat, când vede că, cei chemați nu se interesează serios și din pornire curată și nu se unesc între dânșii.

În sfârșit vine partea cea mai grea, starea culturală și morală. De aceasta trebuie ținut seamă în orice timp, căci nici o îmbunătățire, nici o reformă nu poate izbuti, dacă nu e pricepută, prețuită, și mai ales dacă nu e urmată cu toată tragerea de inimă.

Nu se poate spune că s'au adus prefaceri în bine și în această direcțiune. S'au făcut din potrivă multe, și se vor face, pentru că suntem încă departe de acel minim de cultură indispensabil oricărei bune stări sau progres.

Nu trebuie uitat însă regenerarea unui popor nu se poate făptui în câțiva ani; pentru aceasta trebuie vreme mai îndelungată de muncă fără preget, îndreptată nu numai asupra culturii prin școală, ci și asupra culturii și educațiunii în viața de toate zilele, prin cursuri de adulți, șezători, biblioteci și povețe neînțetate. Cu mari greutateți am aplicat aceste mijloace pe Domeniile Coroanei și cred că am obținut roade satisfăcătoare, deoarece locuitorii, recunoscători și pătrunși că le voim binele, nu numai că n'au luat parte la răscoale, dar au stat chiar gata să respingă năvălirile de afară.

Încontestabil că am fost ajutat, în genere, nu numai de agenții Domeniului, ci și de preoți, învățători și de celelalte persoane culte de pe Domenii, și că pentru a dobândi încredere și a putea izbuti, am făcut înlesniri numeroase și variate, încă dela întemeierea Domeniului Coroanei. Era însă o datorie de inimă pentru noi de a ușura munca sătenilor și de a sporii mijloacele lor de câștig, cum trebuie să fie, fără îndoială, și pentru proprietari și arendași.

În timpul de față, mai cu seamă, interesele moșierilor sunt strâns legate de starea sătenilor, atât materială cât și morală. Uneori, sunt chiar predominante de acestea, după cum s'a văzut din răscoale, așa că nu poate fi decât spre folosul proprietarilor, dacă contribuie la luminarea poporului și în special la ușurarea vieții lui. Aceasta o pot face prin învoeli echitabile, prin luarea asupra lor a unor nevoi obștești, și prin înființarea de noi ve-

nituri, deoarece nu e moșie, la câmp sau la sate, pe care, după natura localității, să nu se poată introduce una sau mai multe industrii, mai ales din cele mici, care să dea locuitorilor de lucru în timpul liber, sau permanent.

Asemenea îi pot îndemna să cultive și alte plante, nu numai porumb, grâu, ovăz și orz, căci o țărănimie luminată, sănătoasă și cu stare ridică totdeauna valoarea proprietății, prin muncă inteligentă și robustă ce-i aduce.

În împrejurările actuale mai e apoi vorba de prefacerea sufletelor, de întărirea caracterului țăranilor, și la aceasta sunt chemați să contribuie în deosebi cei care trăesc în mijlocul lor. Între aceștia sunt și cei mai mulți din d-v. nu numai silvicultori, ci și proprietari și nu mă îndoiesc că întorcându-vă acasă, veți arăta poporului amăgirea în care a căzut răscolându-se contra ordinei stabilite.

Legea trebuie să fie sfântă înaintea tuturor, ca și ideea de proprietate, căci asigură existența statului și progresul țării întregi.

Asemenea trebuie știut de toți că fericirea și mulțumirea sufletescă nu se capătă prin jafuri și onoruri, nici prin bogăția făcută pe această cale, ci prin fapte bune și muncă cinstită.

Nimic durabil nu se poate obține prin violență; iar faptele rele nu pot rămâne nepedepsite, într'un stat bine organizat.

În ce privește despăgubirea pentru stricăciunile ce au suferit particularii din cauza răscoalelor, n'avem precedente, nici legislative nici judecătorești. Nu-mi aduc aminte nici să fie vre-unul, între scriitorii ce s'au ocupat la noi de asemenea despăgubiri, care să fi susținut că statul e răspunzător pentru urmările răscoalelor.

Acest principiu al neresponsabilității statului a fost admis totdeauna în Franța. El a fost proclamat de consiliul de stat la 25 Iunie 1895, și consacrat încâtva în mod legal, când cu discuțiunea legii dela 5 Aprilie 1884 asupra responsabilității comunelor.

Statul are însă o obligație naturală, după părerea multor jurisconșulți, și elasicul Vattel spune în cartea sa asupra «Dreptului Gînșilor» ce e aci un fel de datorie naturală în sarcina statului, o datorie sfântă pentru acela care-și cunoaște chemarea, deși nu dă drept la vre-o acțiune contra lui.

În această ordine de idei a fost votată legea dela 6 Septembrie 1871, care, cu ocazia războiului franco-german, a acordat o indemnisație de 100 milioane de franci județelor și 6 mil. orașului Paris, cum și legea din 7 Aprilie 1873, care a acordat 120 mil. județelor invadate și 140 mil. Parisului.

Indemnizația însă ce acordă statul în acest fel e în mod cu totul grațios, și în Franța nu aparține decât puterii legislative dreptul de a decide dacă o indemnisație va fi acordată, iar victimele n'au nici un recurs contencios contra deciziunilor comisiunilor administrative cari fac repartiziia indemnisațiilor votate de Parlament.

Acum în urmă, Germania încă a acordat coloniștilor săi din Africa de sud despăgubiri pentru pierderile suferite din cauza răscoalei indigenilor.

Să sperăm dar că aceste idei de echitate se vor pune și la noi în practică. Aceasta va contribui și mai mult la înfrățirea ce trebuie să existe între clasele noastre sociale și va alcătui un indemn pentru toți de a lucra la rezolvirea chestiunii țărănești.

Aduceți aminte locuitorilor în mijlocul cărora trăiți, Domnilor și scumpi colegi, că avem un Rege înțelept, care de 41 ani veghează la ridicarea țării; că România s'a înălțat la starea de azi mulțumită părinților noștri, mulțumită celor cari vreme îndelungată au închinatși închină munca lor binelui comun. Avem o armată care a reinviat gloria străbună în războiul pentru independență. Spre mângâierea noastră, ea și-a făcut și acum datoria, orcât de dureroasă a fost, dar e îndoit păcatul celor cari au silit-o la aceasta și cari au făcut ca soldații să tragă în părinții, frați și rude tocmai în anul jubilar.

Au fost nespuse de dureroase momentele prin care am trecut în Martie. Jalea aruncată în sufletele noastre și rănila lăsate de acele nenorocite revolte, nu se pot șterge decât prin noi iușine, prin o muncă încordată și unită.

În sfârșit s'așteaptă dela d-v. mai cu seamă dela cei tineri, care aveți inimile mai încălzite de iubirea de patrie decât cei în vrâstă, să lucrați cu entuziasm la armonizarea intereselor, la înfrățirea claselor sociale și la îngrădirea luptelor dintre ele în formă umanitară.

Peste două zile vom serba iar pe 10 Maiu ziua de trei ori sfântă, prin însemnatele evenimente ce ne amintește.

E cea dintâiu după împlinirea jubileului de 40 ani, și dacă nu va fi la înălțimea celei din anul trecut, ca splendoare, ea nu poate să nu înalțe sufletele și să nu ne învioreze puterile pentru munca viitoare. E cea dintâiu a unei noi perioade în viața noastră, care va fi cu atât mai strălucită, cu cât ne vom fi străduit mai mult, uniți în cugete și călăuziți de acelaș ideal național.

Aducându-ne aminte de predecesori, să ne gândim în aceste zile și la cei de față, la MM. LL. Regele și Regina, cari au prezidat la redesteptarea României și să ridicăm rugă, ca Pronia să reverse încă mulți ani harul său asupra Lor și să ocrotească acum și pururea țara și neamul nostru.

E cam lungă digresiunea ce am făcut.

O cred însă îndreptățită prin interesul ce purtați ca buni români stării țaranilor, clasei care prezintă o deosebită însemnătate pentru viitorul țării și al întregului nostru neam. O cred justificată prin însuși scopul societății noastre, care e în primul rând de a lupta pentru răspândirea științei moderne asupra îngrijirii pădurilor și pentru dezvoltarea industriilor lemnoase, adică pentru progresul unei însemnate bogății naționale.

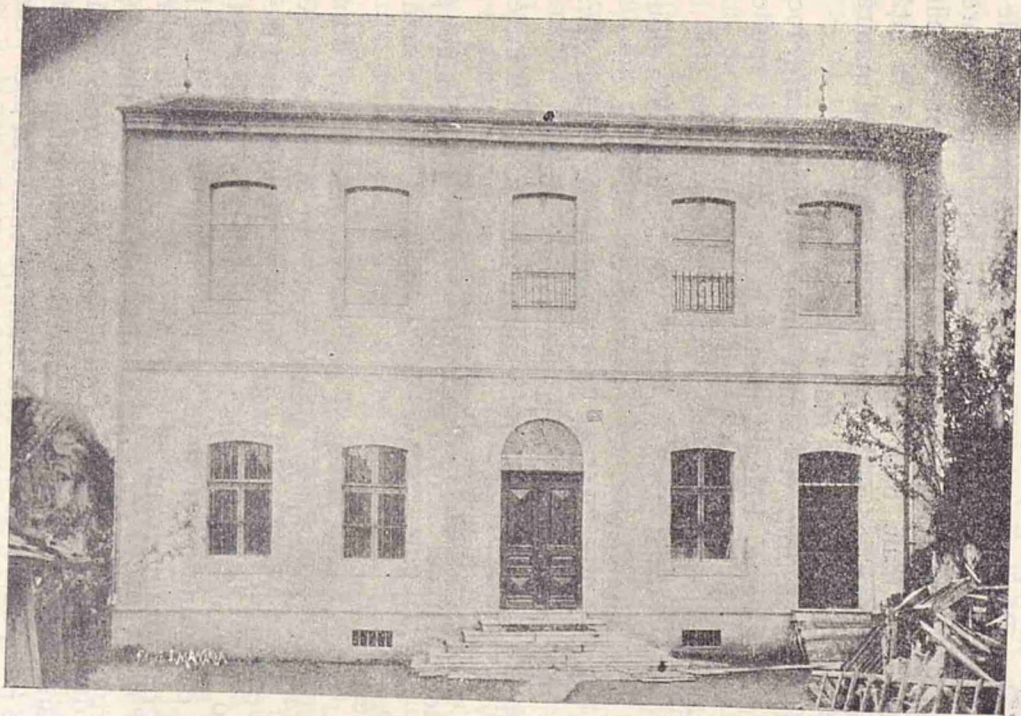

Pentru înțărcațul copiilor.

Înainte de a se înțărca, cu 2 — 3 luni înainte de împlinirea anului dintâiu, trebuie să se deprindă copilul cu lapte de vacă fiert și, după înțărcare, trebuie multă vreme să se mai hrănească cu lapte fiert de vacă ori de capră.

Parafisul românesc din Bitolia.

FUGITUL.

duși în odaie de către aghiotant, rămân amândoi în fața ofițerului de serviciu.

Bătrâna e mărunțică, plecată puțin de șele; de subt barij abia i se zărește fața suptă. Își are sumăeșul pe umări; mâinile și le ține una deasupra celeilalte.

Băetanul e înalt, bine legat, dar cam galben la față. E îmbrăcat într'un cojoc cu lână mițoasă, întoarsă înatară. Își tot trece căciula dintr'o mână într'alta.

După un răstimp vin lângă masa de după care locotentul îi privește. Flăcăul pleacă în jos capul, și spune :

— Eu sunt Vasile al Lixandrei . . .

Ofițerul se uită mirat.

— Sunt Vasile al Lixandrei . . . din compania a doua.

— Ești întârziat ?

— Nu, sunt . . . Vasile al Lixandrei . . . și-s *dizirtor*.

Sunt din compania a doua și-am fugit anțărț.

Ofițerul se ridică și-l privește cu interes, apoi îl întreabă :

— Cum ai fugit ? și de ce ?

Băetanul tace. Atunci bătrâna își trece dosul mâinei peste gură, își trage un capăt al sumăieșului peste umăr, și vorbește :

— Lasă Vasile să spun eu. Să vă grăesc eu, domnule *căpitan* că băetanul nu poate vorbi de inimă rea. Acum, i-o venit și lui rândul la oaste. I-o venit rândul acum trei ani, și s'o dus, că i-am spus : « du-te băete și-ți fă *sirvicul* ; bun e Dumnezeu și mare, și te-i întoarce. Eu ți-oi purtă de grijă, dragul mamei, să-ți aduc ce te-o trage inima să cei ». Și s'o dus, sărut mâna d-le căpitan, s'o dus. Așa . . . S'o dus cum v'am spus. Când colo, peste vre-o două săptămâni, într'o seară, prin postul Crăciunului, eu făcusem niște julfе, numai ce aud că bocănește cineva în ușe. « Cine i ? » întreb. « Eu sunt, mămucă », mi-a răspuns. I-am cunoscut glasul. Repede am tras zăvorul și numai că-l văd cu mantaua peste mondir, cu șapca în cap, și'n mână cu tesaca, fără curea. « Mamă, îmi zice el, dar era tare abătut, mamă, îmi zice, am venit să-mi dai un franc de parale, să plătesc ceva la *cazarmie* ». Dă, eu l-am crezut, păcatele mele, că numai pe el îl am. Și atâta aveam un franc de parale, da

eu i l-am dat. Și-am vrut să-l mai țiiu, da unde o fost chip? Atunci i-am făcut și-o legătură cu julfе, și-o plecat, că trebuiă să fie a doua zi la cazarmie. O plecat în inima nopții. Și ce-mi eră scris să aud! În ajunul Crăciunului, îmi spun ceilalți din sat dela noi, că Vasile e dizirtor. Și-am bocit, măicuță, ca după un mort, că eu is beteagă, și-s singură-singurică pe lumea asta, și numai pe el îl am! Și l-am căutat, și am întreat, și unde n'am umbat! Numai unul Dumnezeu știe! Așa, îmi pierdusem nădejdea. L-am crezut mort și pace bună. Da, numai uite că Dumnezeu mi l-o întors, s'o îndurat de bătrânețele mele. Alaltăseară, tocmai ieșisem să torn apă în trecă, la niște porci, că am trei porci, să nu vă supărați d-le colonel, ista d-le căpitan, am avut și eu o văcuță, da am vândut-o, — turnam apă în trecă, și numai deodată văd că răsare în poartă un om străin. Da câinii nu lătrau. Mă dau mai aproape, și când îi văd fața, mi s'o tăiet genunchii și m'am sprijinit de gard, și atât am putut să zic: «Valeo!». Că așa bucurie n'am avut eu în viața mea. Și vezi d-ta, și bucuria asta, tot dintr'o scârță mi-a venit. De-abia m'am târât până în casă... Și mi-o povestit toată noaptea viața lui, săracul, petrecută printre străini, cioban la oi, că trecuse Prutul, și-o venit, că-l luase dorul de mine, că el o fugit, da are inimă bună, d-le căpitan. Tare m'am bucurat, că-s singură pe lume, și numai pe el vezi că-l am. Și după multe și multe, într'un târziu l-am întreat: «Și acolo nu te-o luat la miliție, măi băiete?» «Ce să mă ieie, mi-o răspuns, ei au destulă oaste. Și duce pe flăcăi peste mări și țări, să se bată. Care cum se duc, nu se mai întorc. Is pustii satele!» Iacă țin minte vorbele este, ca și cum le-ași fi auzit în minuta asta de ceas. Și el ședeă cum îi colo în colț pe pat, lângă cuptor, iar eu pe un scăunaș, aproape de dânsul. Cum mi-o spus vorbele este, am rămas pe gânduri. Și ce mi-o trecut prin minte, plângând i le-am spus. — «Măi băiete, măi, pe flăcăii aceia îi mână la moarte, ca pe vite, și dânsii merg, că așa îi legea, cum s'o dus și moșu-tău, și nu s'o mai întors, c'am avut un frate în dorobanți, de-o murit în bătălie — și tu, măi băiete, nici măcar cei trei ani nu vrei să-i faci! Tu ai fugit printre străini, m'ai lăsat singură cu grijile și necazurile, și dacă erai și tu om, azi ai fi dat miliția la spate și ai fi venit acasă. Nu mai fugi, «dragul

mamei. Haide la cazarmie! Ți-i face pedeapsa și anii tăi, și te-i întoarce, că poate mi-o lungi Dumnezeu zilele, să te văd rătănit și pe tine». Când i am spus eu lucrurile este, cum stătea colo lângă cuptor, numai a pus capul în piept și o început să plângă, că el o fugit, dar are inimă bună, d-le căpitan.

Și aseară am pornit, și-am venit, și, acum rog bunătatea d-voastră pentru dânsul»

Apoi bătrâna se întoarce către băiat, și isbucnește în plâns :

— Rămâi, dragă mamă, rămâi, că decât ai umbla printre străini, și m'ai lăsa de izbeliște și de râsul oamenilor, mai bine ți-i face osânda și anii tăi, și bun e Dumnezeu, te-i întoarce acasă».

Băietanul pune capul în piept, și răspunde cu glasul tremurat :

— *Ghine*, mămuca !

Em. Gârleanu.

VÂNZAREA 1)

Scoală te din somn, Păcală, când de ziuă s'a crăpat;
 leși la iarbă cu Joiana, mergi la râu la adăpat;
 Uite-o! a intrat pe holdă... N'o lăsa 'n porumb... aleargă!...
 Noaptea, vezi — din bătătură — vr'un om rău să nu ți-o șteargă!...
 ...Trebuie, și zi și noapte, slugă, păzitor să-i fie...
 Nu eră făcut el însă după d'astea să se ție.
 — «Să mă zbucium eu atâta, pentr'o vacă?... până când?...
 «Și de ce, la urma urmei? Ia mai bine... hai s'o vând».
 «Hai la târg, Joiano dragă!...». Cuvântând așa, 'ntr'o zi:
 Iși luă de fune vaca, și spre târg cu ea porni. —

Dimineață: zi cu soare, cer senin, când a plecat.
 Dar l'ameazi, printr'o pădure, calea-i s'a 'ntunecat.
 Nori de plumb, într'o clipită, învăliră bolta toată.
 Vântul clătină copacii, mai din rădăcini să i scoată.
 «Unde să mai merg acuma, pe o vreme atât de grea?
 «Pân' la târg, mai e!.. Păcală întru sine se gândeă.

(1) Din «Isprăvile lui Păcală» ediția II, prelucrată din nou, ce va eși în curând de sub tipar în editura «Librăriei naționale.»

Inaintea lui sta, verde, un stejar nalt, scorburos.
 Ia să poposesc o leacă, supt acest copac stufos...
 Și legând-o pe Joiana de tulpina scorojită,
 El își lasă capu-alături jos pe pajiștea înflorită.
 Stă ce stă culcat, cu mâna căpătâi, — și-adoarme dus...
 Fulgere brăzdau tăria, vântul vâjia pe sus.
 Clătinat de vânt, stejarul cu putere scârția.
 Lui Păcală 'n somn, copacul, că vorbește îi părea.
 Și d'odată: — «Ce?...» îi zice, grabnic capul ridicând.
 «De vânzare mi-este vaca, tu mă întrebi? — și cum o vând?...
 «Ai ghicit!... e de vânzare!... Hai, s'o cumperi, dacă vrei...
 «Nu-ți cer mult pe ea, stejare... Numai: *șaptezeci de lei*.
 Vântul, care-și mai lăsase o fărâmă din mânie,
 Prinse-a bate iar prin ramuri par'că și mai cu tărie.
 Scăâârți! făcu din nou stejarul. Iar de jos, Păcală: — «Hai!...
 «Șaptezeci de lei e prea mult? Numai patruzeci îmi dai?...
 «Dă-mi-i!... na-ți-o și cu atâta...». Dar copacul, iarăși: — «Scăarți!...
 — Ce?... parale, n'ai acuma?... Să te-aștept, zici, până Marți?...
 «Bine, frate!... ce-are-a face! Până Marți... te 'ngăduesc.
 «Numai, vezi: la ziua asta, banii gata să-i găsesc...

«Mă'nțelegi?... Să n'avem vorbe!...». Și-acolò 'n pădurea deasă
 Sub stejar lăsându-și vaca: — «Bun rămas!...» porni spre casă.
 Frații, cum intră pe ușe: — «Unde-i vaca?...» — «Iac-am dat-o».
 — «Cui?... cu ce preț?...» — «In pădure, un stejar mi-a cumpărat-o.
 «Patruzeci de lei pe dânsa o să mi dea, Marți, mi-a zis...».
 — «Cum?... ce spui?... Ești beat, măi frate? Sau ne iei pe semne 'n răs?»
 — «Dacă nu vreți, nu mă credeți!» le-a răspuns el, liniștit.
 — «Tii!... cei doi se minunează: «E nebun!... s'a mântuit!...
 «Om cu mintea 'ntreagă poate astfel de prostii să facă?...
 «P'așteptare—auzi! — să vândă, cui?... unui stejar!... o vacă...

«Trasu-ne-ai pe sfoară zdravăn mai deunăzi la împărțeală;
«Astăzi însă mi-se pare c'o pățiși și tu, Păcală!...»
Și pe când vorbeiau cam astfel frații, — în a lor privire
Se zăria lucind o rază de nespusă mulțumire.

* * *

Iar Păcală?... tace molcom. Apoi Marți, în fapt de zi,
C'un topor în mână, haide: spre pădure iar porni.
Când ajunse la stejarul unde vaca și-o lăsase:
Funea doar acolo, ruptă... Vaca?... nicăiri. Plecase...
— «Ei! să-mi dai stejare banii». Aș!... stejarul, iarăși: *Seaarți!*
— «Ce?... nici astăzi n'ai parale!.. Să te-astept... din nou?... Marți! Marți!
«Drace!... până Marți ailaltă, te mai las... iertat să fii...
«Dar de nu te ții de vorbă, nici atunci... o pați!... să știi!...»
Marția următoare însă când veni iar bani să-i ceară:
Seaarți! făcu din nou stejarul. — «Cum?... nici astăzi!.. Marți vrei iară?
Marți?... tot Marți!.. A!.. n'ai rușine?... Stai că mi-te 'nvăț eu minte!
«Știu că nu mai porți cu vorba tu pe nimeni d'azi 'nainte!».
Și 'nălțând toporul, trage-i! cu tăișul, ne'ndurat..
«Na!... mai na!... copac nemernic!...» Pân' ce jos mi-l-a culcat.
Iar atunci la rădăcină, colo 'n scorbura 'negrită,
Când se uită: ce să vază?... O căldare ruginită...
Și 'năuntru în căldare, Doamne!... ce mai bogăție!...
Numai taleri... numai galbeni... Prețuiaua... o 'mpărăție!...

— «Ii!...» strigă mirat Păcală. «Vezi, bătrâne putregai,
«Ce de bani aveai?... și totuși îmi spuneai mereu că n'ai!
«M-ai făcut s'alerg paicea de atâtea-ori de geaba...
«Îți plăcea să strângi avere înșolând, se vede treaba...»,
Și 'ncepî cu mâna plină galbenii a-i vântură:
«Uite-acuma,... prețul vacii am de unde mi-l luă...».

... Și-a luat comoara toată?... Aș !.. luă... doar banii săi...
 Cât aveă să ia pe vacă — tocmai patruzeci de lei...
 Apoi în șerpar vârîndu-i: — «Bun rămas!» grăi voios,...
 Și plecă, lăsând acolo ceilalți bani, grămadă, jos...

P. Dulfu.

ROSTUL FEMEII ÎN GOSPODĂRIE.

— Dintr'o cuvântare către săteni și sătence —

Dintre toate greutățile, cari sunt pe capul bietelor femei, cea mai de căpetenie este: creșterea copiilor. Vreau să zic ca să ne creștem copiii bine, spre a putea deveni oameni sănătoși, cinstiți, harnici, evlavioși și cu iubire de neam și de țară. Cea mai mare podoabă a unei femei este *împlinirea acestei sfinte datorii*.

Copiii noștri trebuie creșcuți în frica lui Dumnezeu, pentru că: «*frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii*», zice înțeleptul Solomon.

Biserica noastră creștinească e o bună mamă, primind pe toți la sânul ei. Să obișnuim cât de mici pe copii, ca în sfânta biserică să stea cu mâinile la piept, cu ochii la sfintele icoane, cu urechile să asculte sfintele slujbe, iar gândul să le fie numai la Milostivul Dumnezeu.

Sunt unii dintre părinți, cari, dacă le-a dat Dumnezeu copii mulți și mai ales fete, socotesc aceasta ca o pedeapsă pe capul lor. Acei părinți n'au nici un rost în lume! Decât ar aveă acea credință greșită, mai bine s'ar îngriji să dea copiilor lor o creștere bună și frumoasă.

Părinții sunt datori, ca să dea la școală atât fetele cât și băeții. Numai școala le va lumină mintea, ca să poată trăi mai ușor în lume. După ce es din școală băeții, să-i dea la meșteșug sau să-i deprindă a ține cu drag de coarnele plugului, iar fetele trebuie să lucreze și să pue în practică cele învățate în școală. Pe lângă astea, mamele sunt datoare, a le obișnui cu orice lucrare femeiască. Fata trebuie să știe: să coasă, să toarcă, să țeasă, să croiască ș. a. Fetele trebuie să fie model de curățenie; să se îmbrace simplu, dar cu gust. Luxul și moda să fie urâte de fete, căci ele n'aduc nici un folos, ci din contră «sărăcie lucie», vorba românului.

O femeie se cunoaște ce fel este și după îmbrăcăminte. Femeia modestă se îmbracă cum îi place și îi stă bine.

Vara e frumos și sănătos chiar să ne îmbrăcăm cu costume naționale. Oare de ce să urâm portul nostru strămoșesc, pe care-l iubește atât de mult buna noastră Regină, și cu care se îmbracă în zile de sărbătoare? Am fost de față

când au vizitat Suveranii expoziția și anume pavilionul Ministerului Cultelor și Instrucțiunii publice. Ei bine, să fi văzut pe M. S. Regina Elisabeta, cum admiră obiectele naționale și se mira chiar cum niște copile de țară între etatea de 7—14 ani, să execute așa lucrări frumoase! Câtă plăcere i-a făcut 2 păpuși naționale, e de nedescris; le-a admirat câtva timp, apoi și-a exprimat dorința că ar fi nevoie să se lucreze vre-o sută de păpuși — așa cu port național — ca să se trimeată la Berlin.

Iarna să fie toți ai casei îmbrăcați cu haine groase făcute din lâna oilor de către sătencile harnice.

Haine frumoase de vară mai putem face din in.

Asemenea mai putem face din bumbac vopsit cu lolachiu, cari sunt drăguțe, eftine și trainice.

Tot din pânză de bumbac țesută în casă își face săteanca vrednică tot felul de rufe.

Femeile harnice cresc și gândaci de mătase, din a căror mătase și borangic fac cele mai frumoase țesături de întrec mătășurile din târg. În sfârșit săteanca cu milă de pungă, își face totul în casă, din târg nu cumpără decât ce nu poate face în casă ca : căciulă, ghetă, etc.

Toate pânzeturile, stâmburile și materiile din târg sunt : scumpe și proaste, pe când cele lucrate în casă sunt eftine, trainice și frumoase. Așa fiind, să ne silim cu toatele, să facem în casă ce vom putea și să nu mai cumpărăm din târg ca să ne rămâie banii în casa noastră, iar nu să-i dăm pe ștofe și haine aduse din alte țări, ca în locul lor să treacă granița — afară din țara noastră — sumedenie de bani.

Femeia cu rost în gospodărie se odihnește puțin și bine. Ea urăște petrecerile, taifasurile și certurile cu vecinele. Mai bine lucrează singurică, gândindu-se la trebile casei.

Pe când săteanul se odihnește obosit de munca zilei, în serile lungi de toamnă și de iarnă, săteanca harnică își caută odihna și plăcerea în lucru de mână.

Ea toarce, coase, croșetează, împletește și câte altele — la lumina lămpii — pe când focul pălpăie în sobă, iar afară flueră Crivățul. Cât e de mulțumită — fericită chiar, în acele momente !

Săteanca cu rost la lucru, îndată ce a tuns oile, s'a și apucat de spălat lâna, scărmănat, dărăcit, tors și țesut; — așa că până să se răcească timpul hainele-s gata; iar nu după cum fac unele femei leneșe, de migălesc toată iarna la lână, iar primăvara, când dă căldura, d'abia e dimia gata. Până să coasă hainele s'a încălzit bine. Apoi vai de săteanul și copilașii aceia, cari au tremurat toată iarna de frig, iar vara sunt siliți să se sbată de căldură în haine groase. Altele au alt obicei anume de-și pierd vremea cu lucruri numai de găteală, iar lâna o bate fericea prin pod, de-o rod moliile sau își fac șoarecii cuib în ea.

Iată dar, iubite sătence, de ce e bine să lucrăm cu chib-zuință ca orice lucru să fie bine făcut, folositor, frumos și gata la timpul lui.

Săteanca trebuie să se priceapă și cum să gătească bucate. Ea trebuie să știe din puțin să facă demâncare multă și bună. Numai din câteva bucățele se poate face o ciorbă destul de gustoasă dacă se mai adaugă câțiva morcovi, cartofi, păstârnaci, două sau trei cepe, pătrunjel, mărar și câteva boabe de orez sau fire de fidea.

Nimic nu mulțumește mai bine pe un bărbat, decât o mâncărică bună, când vine obosit dela muncă.

Dela gospodină se cere să fie cât se poate de pricepută și păstrătoare. Poate să care bărbatul cu sacul sau cu carul și femeea să risipească numai ca prin urechile acului și spor la casă nu va fi.

Săteanca harnică crește tot felul de pasări, având totdeauna ouă, pui, carne grasă dela găini, ba și fulgișori pe cari ne odihnim oscioarele obosite.

Vaca cu lapte aduce belșugul în casă. Dar oițele câte bunătați nu ne dau: brânză, lapte, urdă, unt, miei, lână, și la sfârșitul vieții lor ne dau carnea și pielea. Vorba țiganului: «*Bună-i vie, bună-i moartă!*».

Cei ce vor avea casa îndestulată cu cele arătate de mine, vor duce o viață mulțumită. Toți ai casei vor fi sănătoși, frumoși și vioi. Ei vor lucra cu poftă și cu spor.

De îndată ce ne vom apropia de o gospodărie, pricepem ce fel sunt stăpânii acestei case. Într'un loc, la poartă te vei împedeca de măracini, poarta trântită jos, iar în curte un nomol până 'n gâtul pasărilor. Vacile slabe sbiară de foame. În fața casei numai gropi, prispa dărâmată de purceluși și stropită de noroiu până 'n streășină! În locul brazdelor și zarzavaturilor, numai buruieni și ciulini!

Deschizând ușa casei, ne va izbi un miros greu, iar lucrurile toate aruncate ca cu furca: pieptenele la un loc cu mă-măliga, cana cu apă pe fereastră lângă săpun; vasele nespă-late, tingirile nefrecate, lăsate în seama pisicilor și câinilor; — făcălețul încărcat de mămăliguță; casa nemăturată; praful pe pereți, sub pat mucigai și ciuperci, iar după ușe s'a acrit gunoiul, că a intrat «Filipii».

Pe pat abia se mai ține o sdrăță de rogojină, iar în unghiu după sobă țipă de foame niște esme de copii trențaroși; mamă-sa le spune să mai rabde până va sosi tatăl lor cu deale mâncărei.

Iată-l se ivește venind dela cârciumă, legănându-se de beat. Dela poartă începe să injure! Apoi să te ții ceartă, gâlceavă, ba și omor.

Așa e că acum vom zice cu toți: Ferească Dumnezeu, de asemenea gospodărie și de traiul lor!

Acum să ne apropiem de altă casă.

Aci tot drumul e curățit în dreptul porței. Deschizând poarta și intrând în curte, vom înainta cu drag pe potecuță făcută din piatră și nisip — dela poartă până la scară. — Curtea e curată și plină de pasări. Deoparte în cocină abea se întoarce de gras purcelul Crăciunului. In grajd ți-e drag să privești vitele grase, frumoase și bine țesălate.

Iată grădina frumos întocmită cu tot felul de brazde cu zarzavaturi. Apropiindu-ne de casă, ne îmbată mirosul florilor din grădinița împodobită din fața casei.

Prispa e lipită, pereții spoiți. Intrând în casă ne va fi mai mare dragul să privim în toate părțile! Fiecare lucru este pus la locul lui; păreții împodobiți cu prosoape alese și cusute de harnica gospodină. Patul acoperit cu velințe țesute în casă. Prosopul de șters ca lebăda de alb, stă agățat în cuiu. In toate părțile o curățenie de ți-e milă să calci. Copiii spălați, pieptănați și bine îmbrăcați, mama de asemenea îi supraveghează sfârâind mereu din fus.

Sosește și gospodarul dela muncă. Săteanca ca o sfârlează, aleargă în dreapta și în stânga și după puțin timp masa este încărcată cu bielsug. Se ospătează bine toți ai casei, apoi iar la lucru. Ei se sfătuiesc în orice afacere și așa treburile merg strună.

Oare nu dorim noi cu toții să fim ca acești din urmă gospodari?

Vedeți cum trebuie crescuți atât fetele cât și băieții, ca să poată deveni buni gospodari.

Așa fiind vă sfătuiesc să trimeteți la școală și fetele nu numai băieții, căci numai așa vor putea să-și îndeplinească rostul în viață adică să fie: bune soții, bune mame, bune gospodine.

Maria I. Popescu.

Învățătoare, com. Tohani, jud. Buzău.

«PĂMÂNTUL ȘI ȚARA NOASTRĂ».

Biblioteca societății «Steaua» a ajuns acum la No. 14 al publicațiilor sale. «Începând cu minunatul rezumat al istoriei noastre naționale, făcut de d-l Coșbuc sub titlul «Din Țara Basarabilor», «Steaua» a dat broșuri practice despre grădinărit, despre medicină și igiena poporului, a publicat o serie de explicațiuni asupra slujbelor bisericii noastre ortodoxe; a mai publicat narațiuni și scrieri istorice.

Acum apare No. 14, cu titlul: «Pământul și țara noastră». Este o descriere geografică a pământului țării noastre și o expunere a progreselor pe cari ea le-a îndeplinit în cursul veacurilor.

Indemnăm pe cititori să cumpere broșura și să-i dea toată băgarea de seamă.

CIUPERCA DE CAMP

Ciuperca este o plantă care nu produce flori și n'are nici culoare verde, de aceea ea poate să crească atât la umbră cât și la lumină. Ciuperca nu poate să crească decât în locurile grase și băligăroase, unde pe lângă hrana trebuincioasă, găsește și carbonul de care are trebuință.

Ciuperca nu respiră din aer decât numai oxigen, și dă afară anhidrida carbonică, deci ea strică aerul unde crește. Locurile unde crește ciuperca, pe lângă că trebuie să fie grase, trebuie să fie și umede, de unde se și explică că ciuperca crește mult și se înmulțește mult în lunile de primăvară și vară, ca și în lunile de toamnă, dacă timpul este călduros și ploios, prin livezi, prin grădini, răsadnițe și pe lângă arie, unde se treeră grâul și alte cereale.

Ciupercă de câmp.

Sbârciog.

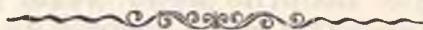
La o ciupercă pe deplin crescută se deosebesc două părți: una ascunsă în pământ, care formează ade-văratul aparat de creștere, care se ramifică foarte mult în pământurile grase; a doua parte a ciupercii care se vede și care crește în aer, este ciuperca propriu zisă. La această parte a ciupercii deosebim 2 părți: un picior și pălăria, care la partea de jos are o mulțime de lame subțiri (care se pot asemăna cu lama dela un briceag), care la început sunt de o culoare alburie, însă cu cât ciuperca îmbătrânește, cu atât culoarea devine mai închisă; iar la partea de sus, pălăria este de o culoare albă și cărnosă.

Ciuperca de câmp se caută foarte mult în bucătărie, fiind foarte gustoasă și hrănitoare; de aceea pe alocurea se cultivă foarte mult și se face un comerț foarte mare, cum este în Franța.

Ca să cultivăm ciuperca, facem într'un loc umbrat și umed, unde să fie o căldură potrivită, un strat (răzor) de pământ bălegăros, a cărui lungime și lățime, depinde de locul unde facem răzorul. Pe acest loc semănăm semința de ciuperci.

Dăm aci două figuri: una arată ciuperca de câmp; iar alta arată sbârciugul sau ciuperca uscată.

M.

TELEGRAFIA IN VECHIME (1).

Cuma ne-am deprins toți cu faptul că prin telegraf se poate da veste într'o clipă dela un capăt al lumii la celălalt. Chiar și acei, din nefericire mulți de tot, cari nu înțeleg minunea aceasta, nu se mai îndoesc de fapt; căci se folosesc de telegraf la treburile și nevoile lor. Neapărat, cei mai mulți își închipuie că *bătând* telegraful se mișcă sârma și că prin această mișcare se dau semnele ori până unde voim. Tot așa de cunoscut e acum telefonul și nu se mai miră nime că poți vorbi prin sârmă. Neapărat că și la telefon își închipuie că vorbind facem să zbârănă sârma și că zbârănăturile acestea fac de vorbește foita de metal, din telefonul la care ascultă cineva.

Vor fi auzit mulți c'a început a se telegrafia și vorbi la depărtări de mii de poște *fără sârmă*. Își vor fi închipuind că s'a găsit fel și chip de-a face să zbârănă aerul.

Nu avem de gând să intrăm în deslușirea acestor minuni, pe cari mintea omului le a născocit, întrebuițând puterile fierei spre folosul său.

Astăzi vom areta cum își trimiteau vești răpede și la depărtare oamenii de-acum câteva mii de ani.

Cea mai veche telegrafie se făcea noaptea cu focuri, aprinse

(1) Dăm aceste amănunte, după Ernst Krüger.

pe înălțimi, iar ziua fumul acestor focuri ținea locul luminei.

Așa se spune că s'a dat de știre în Grecia despre căderea Troiei. La plecarea lui Agamemnon din Mykena a lăsat vorbă că vestea izbândeii o va da aprinzând un foc la cutare vreme a zilei pe un vârf de munte. A regulat între Troia și Mykena opt munți și a pus păzitori pe vârfurile lor. Când au aprins focul lângă Troia, păzitorii de pe muntele al doilea l-au zărit și au aprins pe dată foc și ei pe muntele lor. Cei de pe-al treilea munte, zărind acest foc, au aprins și ei pe al lor și așa mai departe pân ce și cei de pe muntele din apropiere de Mykena l-au aprins pe al optulea.

Măcar că Troia e foarte departe de Mykena, mult mai departe cât dela Dorohoiu la T. Severin, într'un ceas două, a ajuns vestea, pe când unui om călare sau unei corăbii i ar fi trebuit septămâni.

Din istoria noastră a Românilor știm că astfel de semne date prin unul sau mai multe focuri aprinse pe înălțimi, duceau vești felurite pân la cetățile din munți sau pân la Capitala țerei. Se înțelege că se știea di'nainte ce înseamnă un foc, ce două, ce trei așezate în șir dela Miazănoapte spre Miazăzi sau dela Apus spre răsărit; de-aseenea alt înțeles aveau trei focuri așezate în formă de triunghi. Dacă le-ar fi venit în cap să însemne prin focuri felurit așezate slove, ar fi putut da orice știre.

Un istoric grec spune că ajunseseră a da știri prin făclii aprinse, pe cari le mișcau, după o înțelegere hotărâtă. De pildă știrile date c'o făclie clătinată priveau pe popoarele cari dădeau ajutor în războiu, iar cele date c'o făclie ținută nemișcată priveau pe dușmani.

Un general arcadian de pe vremea lui Xenofon născocise următorul mijloc dibaciu de-a trimite știri. Să zicem că trebuie să trimită felurite știri dela un loc până la altul. Dacă nu erau prea depărtate, nu aveau nevoie de stații mijlocitoare; dacă erau prea depărtate și nu se putea vedea semnalul de foc dela una la cealaltă, așeză mai multe la mijloc.

La toate stațiile erau vase de lut tot una de mari, pline cu apă. În fundul vaselor era câte o gaură la fel de mare. Pe apa din vas plutea câte o bucată de plută, iar pe aceasta se înălță o vergeluță cu împărțituri însemnate cu numere. Când curgea apa pluta se coboră și în dreptul usnei vasului veneau pe rând semnele 1, 2, 3, 4, 5, etc. Aveau di'nainte însemnat că numărul 1 înseamnă cutare veste, 2, cutare alta și așa mai departe. Ba Aeneas, generalul arcadian, mersese așa de departe în cât își făcuse vergele de-acestea cu toate literele alfabetului grecesc și prin urmare, cum vom vedea, putea spune orice ar fi pofțit, ca și noi prin telegraf.

Iată cum telegrafia. La stația de unde trimetea știre, ri-

dică în sus o făclie și așteptă pân ce făcea același lucru stația cu care voea să se înțeleagă. Atunci la stația întâia plecă făclia. Pe dată destupau la amândouă stațiile gaura din fundul vasului și apa curgea pân ce vergeluța acufundându se venea în dreptul usnei numărul sau litera dorită. Ridică făclia, astupau găurile și la stația a doua însemnau litera sau numărul. Umpleau vasele cu apă și tot așa se trimeau alt număr sau altă literă, etc.

Tot cam așa trimiteau Cartaginezii știri din Sicilia la Cartagina. E drept că pentru a trimite o știre de 20 de cuvinte, le trebuiau 4—5 ceasuri. Dar, ca să le trimită pri'ntr'un om anume, le-ar fi trebuit 4—5 zile, dacă nu septămâni.

În vârsta de mijloc, în Europa noastră, nu se mai întrebuntau astfel de mijloace, ci numai focuri sau fumuri, ca pe vremea războiului cu Troia.

La 1659 Vegelin a născocit un fel de telegraf. Innălță un număr de catarguri, în vârful căroră urcă șomoeage de fân ori steaguri, iar noaptea felinare. Din așezarea sau felul felinarelor, alcătuiše un alfabet, așa că se putea trimite orice știre.

Cel mai cu dibăcie alcătuit telegraf optic e al Francezului Claude Chappe din Paris. Acesta întrebunță o lampă puternică și oglinzi, prin ajutorul căroră trimitea semnale. Acest telegraf a început a se întrebunță în 1793 și în curând stații de-acestea erau pretutindeni în Franția și în Europa. Ideea eră a lui Amontons, care-a murit la 1705. Cea din urmă linie de acest fel e cea care s'a făcut la 1833 între Berlin și Trier.

Telegrafia cu semnale luminoase a remas și până azi întrebunțată pe vapoare și corăbii, ba chiar și în războiu. Neapărat că telegrafia și telefonía fără sârmă îi vor da lovitura de moarte, măcar că oamenii nu se prea lasă lesne de ceace au apucat odată a învăță.

Dr. Lux.

Societatea „Țesătoarea“.

În anul curent, societatea a împărțit gratuit la 345 școli rurale din țară, 60 kgr. sâmânță de dud.

Asemenea a distribuit arbuști de duzi de 1, 2 și 3 ani, în număr de 10.000 pueți, anume: 9.000 în jud. Ilfov, 500 în jud. Prahova și 500 în jud. Dâmbovița.

Societatea a distribuit în toate comunele rurale, broșuri în număr de 20.000 exemplare, intitulate «Sfaturi asupra culturii duzilor și asupra creșterii viermilor de mătase.»

Ca și anul trecut, societatea a împărțit gratuit aproape 300 kgr. sâmânță selecționată, în 31 de județe, la 1294 de comune și la 29.603 cultivatori.

Cronica Agricolă, Economică și Comerclăă**Starca semănturilor.**

Nădejdea ce am avut-o, în urma zăpezei căzute la începutul acestui an, că și anul acesta va fi un an roditor și binefăcător pentru toată suflarea românească, a fost risipită într-o singură lună de secetă, care a început de pe la 12 Aprilie și care continuă încă (1).

Pe lângă căldurile cele mari din luna Aprilie și Maiu, cari au adus rău semănturilor de toamnă ca și celor de primăvară, câte s'au putut face; un alt rău și mai mare a fost și vântul crivăț și austrul, care a bătut regulat, când mai tare când mai încet, de când au început și căldurile. Aceste vânturi au contribuit și mai mult la uscarea pământului, decât căldurile, de oarece străbătând cu mai multă înlesnire prin straturile de pământ arate și semănate, au format curent, care a svântat și uscat mai repede pământul, atât la suprafață cât și în adâncime până unde pământul a fost arat. Astfel, tinerele plante de toamnă ca și cele de primăvară de-abia răsărite, au rămas lipsite de apa trebuincioasă creșterii lor din pământul arabil, mulțumindu-se numai cu apa ridicată de sub pământ prin vasele capilare. Dar și această apă, în loc să rămână la rădăcinele tinerelor plante, ca să poată crește mai bine, s'a evaporat în mare parte, fiindcă agricultorii noștri nu obișnuesc a fărâma cu grapa sau cu tăfălugul coaja ce se prinde de-asupra pământului arat, din cauza căldurilor sau din cauza vânturilor.

Astfel, vasele capilare comunicând cu suprafața pământului, apa ce se ridică prin ele se evaporază, în loc să rămână la rădăcinele plantelor și să ajute la creșterea lor. Ne uităm cum holdele de grâu, etc. se ofilesc și chiar se usucă, și nu întrebuițăm grapa ca să le venim în ajutorul lor.

Iar, cât privesc irigațiunile, acolo unde s'ar putea face foarte ușor și cu puțină cheltuială, ne gândim la astfel de lucrare folositoare când seceta începe a bântui țara dela un capăt la altul. Cât bine nu ar fi putut aduce în cele mai multe părți ale țării asemenea irigațiuni, dacă ne-am fi interesat cât de puțin de introducerea lor în agricultura noastră.

S'a fi putut înființa una sau două școale elementare de irigațiuni pe lunca unui râu, care ar fi adus încă de mult servicii însemnate agriculturii noastre la cazuri de secetă, în cele mai multe părți ale țării.

(1) După ce cronica a fost scrisă, a dat ploaie. Vom vorbi despre aceasta în No. viitor.

Prețul pâinei și scumpirea traiului.

Starea rea a viitoarelor recolte nu se găsește numai la noi, ci și în celelalte țări din Europă, afară de Franța, unde atât recoltele de toamnă ca și cele de primăvară s'au mai îndreptat. Acelaș lucru se vede și în Statele-Unite Americane. Din cauză că recoltele lasă mult de dorit în Europa și Statele-Unite, prețurile la toate cerealele au început să se mărească din zi în zi mai mult, atât în târgurile noastre cât și în cele străine, în mod simțitor, din care cauză brutarii din București au început încă din luna Aprilie a interveni pe lângă Onor. Primărie ca să le dea voie să ridice prețul la pâine ca și la jimblă. Inșă ei n'aveau drept să facă acest lucru, de oarece în țară este încă destul grâu. Când grâul s'a vândut cu preț scăzut dela secera din anul trecut și până pe la 15 Aprilie a. c., nici unul nu s'a găsit ca să scadă prețul la pâine, care se întrebuițează la hrana omului sărac ca și a celui bogat.

Unde mai punem că pe timpul cât a fost deschisă expozițiunea națională dela Filaret, consumațiunea pâinei în București a fost întreită și împătrită.

Onor. Primărie n'ar trebui să dea voie sub nici un motiv, ca această corporațiune să ridice prețul pâinei.

— Aproape toate corporațiunile au început să facă trusturi pe socoteala consumatorului, după cum arendașii de moșii au făcut trusturi pe socoteala sătenilor agricultori. Astfel de trusturi se văd la corporațiunile brutarilor, măcelarilor și până și precupeții cu zarzavaturile lor.

Astăzi omul sărac, care din cauza timpului cu totul vitreg pentru agricultura noastră, nu găsește nici chiar de lucru, este silit a duce un traiu destul de greu, din cauză că toate articolele de consumațiune s'a urcat fără rost și fără drept; așa în cât cei în drept vor fi siliți a interveni pe cât va fi cu putință în favoarea consumatorului.

Semănatul porumbului.

În rezumat: din cauza timpului rău, semănăturile de primăvară nu s'a putut face îndeștul, ci foarte puțin și mai cu seamă semănatul porumbului, pe care se bazează hrana populațiunii rurale, și unde s'a făcut și porumbul a rășărit, etă pe loc, nu poate să crească din cauza lipsei de apă; iar în alte părți a început a se uscă. Dacă ar începe să cadă ploi abundente vr'o câteva zile, semănatul porumbului s'ar putea face în bune condițiuni, tot astfel și semănatul cartofului și fasolei, etc. Astfel răul ar putea fi înlăturat în mare parte pentru populațiunea țarei; chiar semănăturile de toamnă s'ar putea îmbunătăți încă foarte mult. Acelaș lucru s'ar putea vede și la livezile naturale ca și la cele artificiale; așa cum e până acum, este amenințată

hrana vitelor de muncă și rentă, deși cu începere dela 12 Maiu, a început a cădea puțină ploaie în mai multe localități ale țării.

Prețul cerealelor.

Iată în rezumat prețurile mijlocii cu cari s'au vândut cerealele noastre în târgul Brăila, dela 1 Maiu st. v. până la această dată:

Grâul, suta de kgr. s'a vândut cu	14—16 lei și 70 cent.
Porumbul	idem idem 9—11 » 50 »
Cincantinul	idem idem 11—12 » — »
Orzul	idem idem 14—15 » — »
Ovăzul	idem idem 14—00 » 60 »
Orzoaica	idem idem 15—00 » 25 »
Secara	idem idem 15—00 » 60 »

În târgul din Galați prețurile sunt și mai urcate.

La târgul din București (Obor), grâul bun s'a vândut cu 76—82 lei kila; ceea ce face hectolitru 11 lei și 50 cent. Cu acest preț la grâu, corporația brutarilor din București n'are drept să ridice prețul pâinei. Grâul de calitate mai inferioară s'a vândut cu 68—76 lei kila; orzul cu 48—56 lei kila; ovăzul cu 45—50 lei kila; secara cu 58—65 lei kila și porumbul cu 46—52 lei kila.

Prețul vitelor.

Perechia de boi mari și grași s'a vândut cu 600—750 lei; boii buni de jug cu 500—600 lei perechia; boii de rând cu 350—500 lei perechia; iar o vacă de lapte cu 90—200 lei. Un cal de trăsură s'a vândut cu 300—600 lei, iar caii de rând cu 100—300 lei unul.

Prețul nutrețurilor.

Fânul de calitate bună s'a vândut cu 70—75 lei mia de kilogr.; de calitate mai inferioară dela 50—70 lei mia de kgr.; fânul de meiu păsăresc cu 62—72 lei mia de kgr.; iar paiele de grâu etc., cu 26—28 lei mia de kgr.

Târgurile străine.

De pe la începutul lunii lui Maiu, și în aceste târguri prețurile la toate cerealele au început a se ridica, tot din cauza semănăturilor de toamnă. Astfel la târgul din Paris, grânele indigene se vând cu 22—24 lei; iar grânele străine cu 18 lei și 71 cent.; secara cu 18—19 lei; orzurile cu 17—19 lei și 50 cent.; ovăzurile cu 19—21 lei și 50 cent.; porumbul cu 16—18 lei; făina de grâu cu 31—34 lei; de seară cu 24—26 lei și 25 cent. În celelalte târguri franceze, grâul se vinde cu 22 lei și 70 cent.; secara și orzul cu 17—18 lei și ovăzul cu 20 lei.

În târgurile din Germania, grâul se vinde cu 24—25 lei 50 cent.; secara, orzul și ovăzul cu 22—24 lei și 50 cent.

În Belgia, grâul se vinde cu 17—18 lei; secara cu 14—16 lei; orzul cu 14—17 lei și ovăzul cu 16—18 lei.

La Viena grâul se vinde cu 18 lei; secara și orzul cu 14—15 lei și orzul cu 18 lei și 50 cent.

La Budapesta, grâul se vinde cu 19 lei, secara, orzul și ovăzul cu 16 lei și 50 cent.

La Londra, grâul se vinde cu 18 lei și 50 cent; secara cu 13 lei; orzul și ovăzul cu 15 lei și 50 cent.

În Olanda, grâul se vinde cu 21—22 lei și 50 cent.

În Elveția, grâul se vinde cu 19—21 lei; secara cu 15—16 lei și ovăzul cu 18—19 lei și 50 cent.

La Milan (Italia), grâul se vinde cu 23 lei și 50 cent.; se cara orzul și ovăzul cu 19 lei și 50 cent.

La târgul din New-York, grâul se vinde cu 19—20 lei și la Chicago cu 17—19 lei.

În târgurile din Algeria și Tunis (Africa), grânele se vând cu 22—23 lei și 50 cent. Orzul cu 11—14 lei și 50 cent. și ovăzul cu 16 lei și 50 cent.

În toate târgurile din străinătate, prețurile sunt socotite pe suta de kgr.

V. S. Moga.

HRIȘCA (GRÂUL NEGRU).

Între plantele de hrană este și *hrișca*, căreia i se zice și *grâu negru* din pricina boabelor sale cari au aceeași culoare.

Hrișca este adusă de prin Asia ca și meiul. În țara noastră se cultivă astăzi mai mult prin Moldova.

Ii priște locurile cu căldură potrivită, mai ales cele umede. Se poate spune că în părțile pe unde nu isbutește cerealele ca grâul și porumbul, hrișca le poate lua locul.

Hrișca nu este o cereală, cum se crede de mulți, ci o plantă ierboasă din „*familia Poligoneelor*“.

Ea are o rădăcină firoasă (vezi figura) ca și a grâului, o tulpină rămuroasă, cu frunzele late și mari, în formă de inimă ori de săgeată. Florile cresc pe vârful ramurilor și au culoare albă-roșioară, iar ca fruct are niște boabe cu coaja tare, neagră, în trei muchii.

Hrișca crește mai bine în pământurile ușoare: argilo-silicioase, târânoase și în cele nisipoase sau cliseioase. Nu prea isbutește însă în pământurile văroase și cretoase. În-

nainte de semănat, pământul trebuie arat de câteva ori, ca să fie cât mai mărunt.

Hrișca se seamănă pe la sfârșitul lunii Aprilie și chiar în Mai, de obicei prin împrăștiere. La un hectar se aruncă între 70—80 litri, după felul pământului. Într'un pă-

Hrișca sau grăul negru.

mânt mai bogat se seamănă mai mult, în altul mai sărac mai puțin. După semănat, se trage ușor cu grapa peste pământ, și în așa chip ca sămânța să nu se îngroape prea adânc.

Boabele de hrișcă încolțesc de obicei după o săptămână. Foițele răsărite au o culoare galbenă verzuie. Creșterea

hriștei este mult ajutată dacă timpul e bun și în curând acopere câmpul, dându-i un colorit verde plăcut la vedere.

Hrișca se coace prin luna lui August. Se culege după ce i s'au roșit cotoarele, dar mai nainte de a se coace toate boabele, căci altfel se scutură multe din ele.

Ea se cosește ori se poate zmulge cu mâna. Ca și la grâu, se mai lasă snoșii respirați pe câmp câteva zile, spre a se coace și boabele cele necoapte. Apoi se cară la arie, având grije ca în căruțe să se pună câte o pânză groasă care să împiedice risipirea boabelor.

Hrișca se treeră cu caii ori cu mașina de treerat. Treeratul cu caii începe după ce a răsărit soarele și s'a luat roua. Treerătorii au grijă să întoarcă cotoarele de mai multe ori, ca să se scuture toate boabele. În alte părți se întrebuințează pentru alegerea boabelor, îmblăciul.

Boabele treerate se vântură, ca să se deosebească de pleavă și apoi se duc la magazie.

Cultivatorii de hrișcă, spun că dela 1 hectar se produce în pământurile bune între 20—30 hectolitri, iar când producția e slabă se dobândește dela 5—6 hectolitri.

Boabele de hrișcă se fac făină prin măcinare. Din făina de hrișcă se face mămăligă, iar amestecată cu cea de grâu se întrebuințează și la facere pâinii.

Ca putere de hrănire, hrișca se apropie foarte mult de porumb, însă este mai prejos de meu.

La 100 kilograme de boabe de hrișcă se fac de obicei 135 kilograme de pae. Când aceste sunt crude, se pot întrebuința ca hrană pentru vitele cornute. După ce s'au uscat, se folosește ca așternut.

Florile de hrișcă sunt folosite de albine, când celelalte plante agricole încep să se împutineze prin veștejire.

G. T.

A V I S.

Rugăm pe Onor. Prefecturi și Primării care au binevoit a cere abonamentul dela 1 Aprilie a. c. să binevoiască a ne înaintă, prin mandat postal adresat Administrației noastre, costul abonamentului, cel mult până la 1 Iunie viitor, ca să nu fim siliți a suspenda trimiteria revistei.

Administrația

Cronica Săptămânii.

Din țară.

= A murit generalul doctor Fotino, fost director general al serviciului sanitar, fost efor al Spitalelor civile, etc.

= Medicii din țară au ținut congresul lor anual în zilele de Sâmbătă 12, Duminică 13 și Luni 14 Maiu. S'au discutat multe chestiuni importante. între cari și chestia infirmeriilor rurale.

= La sfârșitul săptămânii trecute au căzut ploii îndestulătoare mai în toată țara, astfel că e speranță că semănăturile se vor îndrepta.

= În București a fost un foc mare la grajdurile primăriei. Sunt pagube însemnate.

Din țări străine.

= La Hesinsfors s'a deschis prima sesiune a Parlamentului finlandez. E prima adunare națională din Europa care cuprinde și femei.

Informațiuni.

= La orfelinatul agricol «Ferdinand», com. Zorleni, jud. Tutova, întreținut de M. S. Regele, se caută spre creștere 3 orfani de 8—9 ani și 2 de 9—10 ani.

Condițiunile de primire sunt următoarele:

- 1) Să fie fii de săteni și mai ales feciori de militari;
- 2) Să fie deplin sănătoși;
- 3) Să fie orfani (fără părinți) de amândoi părinții; și,
- 4) Să fie cu desăvârșire săraci.

Cererile fie verbale ori scrise (netimbrate) se îndreaptă direcțiunii Orfelinatului până la 1 Septemvrie a. c.

Ținta acestui așezământ este de a crește copiii necăjiți și de a-i face buni gospodari.

Orfanii stau în orfelinat până la 21 ani, fac un an de armată, li se dă pământ, li se agonisește zestre și se gospodăresc în Zorleni — după voc — unde pentru ei se păstrează loc. Ei sunt crescuți țărănește și au portul țaranului român.

= Din cauza măririi localului, Societatea pentru protecțiunea animalelor și-a mutat biurourile în Pasagiul Român No. 22 (Telefon 10/1).

Societatea a înjghebat un prea frumos muzeu, unde sunt expuse o mulțime de instrumente și aparate ocrotitoare, cuiburi și adăposturi de hrană pentru pasări, hamuri, juguri de frunte pentru boi, pălării pentru cai, instrumente de tortură confiscate dela contravenienți, broșuri și afișe de propagandă, etc. etc.

Orice informațiuni, denunțuri, inserieri de membri și donațiuni, se primesc zilnic dela orele 3—6 p. m.

Amintim că, cotizațiunile anuale sunt destul de mici, începând dela 4 lei în sus.

= Direcțiunea Primei Societăți de Credit Funciar Romând din București, aduce la cunoștința detentorilor de scrisuri funciare rurale 4% și 5%, că plata cupoanelor de 1 Iulie 1907 și a scrisurilor funciare eșite la sorți la ultima tragere, se va face cu începere dela 19 Maiu a. c., în toate zilele de lucru, dela orele 11 — 3 p. m., afară de Joia și Sâmbăta când nu se fac plăți.

= În seara zilei de 29 Aprilie a. c., s'a dat o frumcasă serbare în localul școlai din comuna Ogrezeni (Illov), sub patronagiul d-lui revizor școlar I. Ghiăț, de un grup de normaliști bucureșteni, în folosul bisericii din localitate.

Au ținut cuvântări: d-l Ghiăț, preotul C. I. Mihăilescu, învățătorul Dumitrescu, d-l V. Ionescu, dirigintele școlai, cari au lucrat mult și pentru buna reușită a serbarei.

Elevii normaliști au executat cântece naționale; s'au recitat poezii patriotice și s'au reprezentat piese de către elevii școlai primare.

A urma apoi balul.

O carte prețioasă pentru oricine și mai ales pentru săteni.

„*Higiena și Economia populară, povestită de Moș Savu*“, este titlul acestei cărți, scrisă de un bun român, d-nul C. Oprescu-Argeș, funcționar la direcțiunea Generală a serviciului sanitar.

Mai toate ziarele și revistele principale din țară și de peste munți, precum și unele persoane din marii cărturari, au adus foarte mari laude vrednicului funcționar și autor al acestei prețioase cărți.

Intr'o limbă de toată frumusețea, scrisă pe înțelesul ori cărui știutor de carte, blândul și înțeleptul „*Moș Savu*“ — eroul cărții —, dă sfaturi de înfrățire, sănătate, creșterea vitelor, gospodărie, economie, etc., plus o mulțime de sfaturi și leacuri pentru fel de fel de boale, leacuri ce se pot face în casa ori cui, mai fără nici o cheltuială.

Din informațiile culese la „*Librăria Națională*“, unde se află depozitul principal al acestei interesante cărți, avem plăcutul prilej de a comunica iubitorilor noștri cititori, că ediția I-a fiind aproape vândută, în curând va apare a II-a ediție.

Această scriere, a fost mult apreciată de multe din înaltele autorități, cari s'au grăbit a le înprăștiia între săteni și muncitorimea mărginașe a orașelor. Nobila societate „*Tebişoi*“ pentru ajutarea săracilor din București, a binevoit să cumpere 216 exemplare, pe care le-a împărțit copiilor săraci, odată cu îmbrăcăminte completă pentru fiecare, în ajunul Sf. Sărbători ale Crăciunului.

Comandele se vor adresa la „*Librăria Națională*“, București, Calea Victoriei No. 47, trimetându-se prin mandat poștal suma de «1 leu», iar pe cuponul mandatului să se scrie deslușit adresa trimițătorului, comuna, plasa, județul și gara de legătură.

Acei care se vor grupă în număr de 5, trimetând prin mandat poștal suma de lei cinci, vor primi al 6-lea gratis. Toate cărțile se vor expedia francate în orice parte a țării.

A.

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățatori, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

O RUGĂMINTE ABOANAȚILOR NOȘTRI

Cu prilejul sfârșitului anului școlar, se dau copiilor silitori premii, de obicei în cărți.

Cu toții ne dăm seamă de înfăurirea ce are asupra copiilor ca și a adulților, citirea de cărți cu conținut nepotrivit.

Din existența de 10 ani a revistei „Albina” s'a putut vedea că ea este o adevărată călăuză pentru fiecare cetățean. Prin sfaturile ce dă, ca și prin articolele de igienă, agricultură, horticultură, creșterea vitelor, sericultură, ea este un bun sfătuitor în orice împrejurare; iar prin bucățile asupra istoriei patriei, dezvoltă dragostea de țară și de neam.

Pentru a o putea pune în mâinile tuturor am broșat în volum, colecții de câte trei luni, cuprinzând câte 13 numere, de câte 6 luni, cuprinzând 26 numere, și colecții de câte un an, cuprinzând 52 numere.

    Volumul broșat pe 3 luni costă lei 1,50

    "   "   "   6   "   "   3,—

    "   "   "   1 an   "   "   6,—

    Asemenea am făcut *volume legate* pe un an, costând 7 lei volumul.

Rugăm dar pe abonații noștri cari vor să dărucească cărți de premii la copii, să ia revista „Albina”.

Celor ce cumpără 10 volume, li se dă un rabat de 10 la sută din prețul arătat mai sus.

Facem un călduros apel Domnilor revizori școlari, institutori și învățatori, și îi rugăm a recomanda revista „Albina” între cărțile de premii.

Toate cererile trebuiesc însoțite de cost.

Cheltuelile de porto sunt în socoteala noastră.

LIBRĂRIA NAȚIONALĂ

Societate Cooperativă pe Acțiuni

47, Calea Victoriei,—47 București

Inființată cu scopul de a ține articolele de librărie și papetărie

CĂRȚI PENTRU CURSUL ☆ ☆ ☆ ☆
☆ ☆ ☆ ☆ PRIMAR ȘI SECUNDAR

Cărți Literare Române și Franceze

Material Pentru Școale și Biurouri

Tot felul de Imprintate și Registre pentru Băncile Populare.

ARTICOLE PENTRU PICTURĂ ȘI DESEMN

MARE DEPOSIT DE HÂRTIE

Prețurile mai eftine ca ori-unde.

5-52.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rale, " "
G. I. Goschen " "
Vicontele Duncannon " "
E. W. H. Barry " "
Robert Hamilton Lang " "
Demetre de Frank " Viena
P. Naville " Paris
Ad. Vernes " "

Directori: { C. A. Stolz
E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur . . . . . Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3 955 688 76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve 1.075.842.80

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite . . . . . Lei 33.000.000
Vice-președinte A. Bălcoianu.
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a „grindinei“, contra riscului
pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «caș de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
presentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor Rasidesou, Str. Doamnei 16.—18.783-